

Ами го мале погубихъ.
Раскопахъ, мале, втори гробъ,
Ископахъ, мале, невяста,
Още ѝ венци на глава,
Алени магданъ на очи,
И на магдана перница,
На перница-та писано,
Три години младо годено,
А три дни младо женено,
Тѹ па сѣ живо копало,
Като Татаре видяло.
Та ми сѣ, мале, помоли:
„Татаране ле, браино ле!
Боле си мене погуби,
Не обирай ми сребро-то
Сребро-то и нанизно-то,
Че е отъ село собирано!“
Азе ъ, мале, не слушахъ,
Ами и неа погубихъ.
Раскопахъ, мале, трети гробъ,
Ископахъ лепа девойка,
Що бѣ лепо променена,
На глава-та ѝ перница,
На перница-та ѝ писано,
Три години млада годена,
Годена, а неженена.

Та ми сѣ, мале, помоли:
„Татаране ле, браино ле!
Не дей ме, браино, погубва,
Че сѣмъ една на майка си!“
Азе ъ мале не слушахъ,
Али и неа погубихъ.“
Майка Стояну думаше:
„Лежалъ си деветъ години,
И още деветъ да лежишъ,
Душа да ти не излезе,
Кость по кость да сѣ разнесешъ,
Кости-те да ти сѣбера,
Въ гробища да ги занеса!
Што-то ѣ било младъ юнакъ,
То ти ѣ мило братенце;
Што ти ѣ било невяста,
То ти ѣ мила снашица;
Што ти ѣ било мома-та,
Та ти ѣ мила сестрица.“
Де седя господъ, тѹ слуха.
Тѹ лежа още деветъ годиниъ,
Тѹ му душа не излезе.
Кости-те му сѣ снизаха,
Тѹ ги мийка му сѣбрала,
Тѹ ги въ гробища занесе.

94.

Стоянъ боленъ.

Разболелъ сѣ е младъ Стоянъ,
Тѹ лежи деветъ години,
Изгноилъ деветъ постели,
И деветъ меки възглаве.
Майка Стояну говори:
„Синко Стоѣне, Стоѣне!
Като ми лежишъ толкова,
Ни умирашъ, ни оздравашъ,
Да ми не бѣдешъ греховенъ?“

„Мамо ле, моя майчице!
Нали ма питашъ да кажа.
Кога я ходихъ, мамо ле,
По тая гора зелена
Яганди въ ѣгълѣ запалихъ.
Като гореха, блееха,
Небо ся на две делеше,
Ясни си дзвезди падаха.
Па ся отъ тамо отвадихъ,